

РЕШЕНИЕ

№ 14021

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 12.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11137** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на С. Й., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.Д., против Заповед рег.№ 513з-11581/01.10.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 201892/10.09.2025 г. С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Подателят ѝ развива доводи, че изводите на административния орган за деклариране на неверни данни са немотивирани и неподкрепени с доказателства, както и че отказът е издаден при неясна фактическа обстановка. Подчертава, че административният орган не е предприел нужните действия за изясняване на обективната истина. Настоява, че отказът е в несъответствие с принципа за истинност, който е уреден в чл.7 АПК. В с.з. жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.Й., която поддържа жалбата, моли за отмяна на акта и за присъждане на разноски по представен списък. Представя писмени бележки с развити подробни съображения в подкрепа на тезата си за незаконосъобразност на акта. Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" в СДВР, в с.з. чрез гл.юк. Г. оспорва жалбата и моли Съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Издадения отказ намира за законосъобразен. Представя писмени бележки с развити подробни съображения в подкрепа на тезата си за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление вх.№ 201892/10.09.2025 г., подадено от С. Й., гражданин на Република С., за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл.24в, ал.1 ЗЧРБ. Към заявлението са приложени следните документи: Копие на страница със снимка на паспорт №015187642, валиден до 05.06.2030 г., и положен печат за влизане в РБългария; Копие на разрешение за пребиваване в Република България с №РА0622086, валидно до 30.09.2025 г.; Уверение от Нов български университет № 106199/27.08.2025г.; Декларация за адрес: [населено място], ул."692-ра" №7, ап.7; Трудов договор № 812/02.09.2025 г. със 157 Гимназия с изучаване на чужд език "С. В." [населено място]; Полица за медицинска застраховка валидна до 30.09.2026 г.

В хода на разглеждане на заявлението е установено, че Й. С. е декларирал адрес, на който ще живее при пребиваването си в страната, а именно [населено място], ул. "692-ра", №7, ап.7, като същия адрес е посочил като пребиваване и при предходното право на пребиваване валидно до 30.09.2025г.

Във връзка с декларирания от заявителя адрес, на 18.09.2025 г. е извършена проверка на обстоятелството дали той живее на посочения адрес. Проверката е документирана с докладна записка рег.№ 513-100199/25.09.2025 г. (л.27), като на място не е установен никой. На място също така е проведен разговор с г-жа Н. Г. от ап.6А, намиращ се от ляво на ап.7, като същата заявява, че не знае кой живее в ап.7, както и че не познава собственика. По телефон е разговаряно и с г-н Е. Г. – домоуправител, като същия заявява, че по принцип собственикът не живее там и не е виждал някой да обитава апартамента в близко време, както и че не е виждал или познавал С. Й..

Изготвено е становище рег.№ 513р-102225/30.09.2025 г. от Началник СЗМ (л.26), с което до Началника на отдел "Миграция" в СДВР е отправено предложение на лицето да се откаже разрешение за продължително пребиваване.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства държавният служител, на когото Директорът на СДВР е възложил да изпълнява задълженията на Началник отдел "Миграция" в СДВР, е издал обжалваната Заповед рег.№ 513з-11581/01.10.2025 г., с която е отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на С. Й. по негово заявление вх.№ 201892/10.09.2025 г. Отказът е мотивиран с установените факти в хода на административното производство. Изведен е правен извод, че заявителят е декларирал неверен адрес на пребиваване – [населено място], ул."692-ра" №7, ет.7, но при извършена физическа проверка е установено, че той не живее на адреса, което е потвърдено при разговор със съсед и домоуправител. Административният орган е приел, че това представлява основание по подаденото заявление да се издаде отказ и същият е издаден на основание чл.26, ал.1 във вр.с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство се приеха следните писмени доказателства:

Ответникът представи с молба от 15.01.2026 г. (л.59) доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР относно възлагане на функционални задължения на гл.инспектор С. С..

Жалбоподателят представи превод на документи от чужд език (л.97).

По делото беше разпитан свидетелят Станул П. П., който сподели, че познава жалбоподателя от 2018 г. и са приятели. От 2021 г. и до момента жалбоподателят живее под наем в жилище на свидетеля, на адрес: [населено място], кв.О. купел, ул.692, ап.7. Той не плаща наем, имат сключен договор, но понеже не плаща наем, не е деклариран в НАП. Свидетелят ходи на този адрес всяка седмица. Знае, че жалбоподателят учи в Нов български университет, има бакалавърска степен. Жалбоподателят е музикант, свири на пиано, прави музика за късометражни филми, има

множество изяви, особено в последните две години, в края на миналата година е имало голям концерт. Свидетеля не познава съседа от шести апартамент. Жалбоподателят има куче, което се казва Х., живее при него вече две години. За първи път жалбоподателят е бил в България за една година, през 2020 г., като е живеел на друг адрес, пак при свидетеля, на [улица].

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

При така установеното от фактическа страна Съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат (л.7), в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК – на 20.10.2025 г., считано от връчването на акта – 01.10.2025 г.

По същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл.23, ал.7 ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. За делегирането на правомощия е представена Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР (л.48). Доколкото обжалваната заповед е издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, бяха представени доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР на 01.10.2025 г. (л.59) и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. за възлагане на функционални задължения по ръководство на отдел "Миграция" в СДВР (л.49, л.86).

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл.26, ал.1 и чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Съгласно чл.26 ал.1 ЗЧРБ, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1-4, 6-11, 14, 16, 18-23 и 26 ЗЧРБ. Според чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната разпоредба, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин. С оглед фактите по делото, основанието за отказ, посочено от административния орган, е фактически обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят не е пребивавал на декларирания от него адрес за пребиваване в страната, което е доказано с официален документ – докладна записка, съставена от ст.полицай в група "АМИС" на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" – СДВР. Декларираният адрес на пребиваване от чуждия гражданин е неверен, както обосновано е приел и административният орган.

Този извод не се променя и при съобразяване на представената декларация с нотариална заверка, подписана от собственика на имота – Станул П. П., за осигурено жилище. Следва да се има предвид, че декларацията е частен документ и нотариалната заверка не го превръща в официален документ.

Като частен свидетелстващ документ декларацията материализира изявление на лицето с правно

значение, като притежава формална доказателствена сила, изискваща за автор на направеното изявление да се счита лицето, подписало документа. Законът не предвижда изявленията, материализирани в частния документ, да имат задължително обвързващо за Съда действие. Съдържанието им се преценява от Съда по вътрешно убеждение, във връзка с останалите обстоятелства по делото съгласно принципа на чл.12 ГПК. Верността на изявлението, съдържащо се в частните свидетелстващи документи, се преценява с оглед това от кого изхождат, кога са съставени, по какъв повод и какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на тези документи. Преценката на попълнената декларация в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства води до извода, че тъкмо удостоверителната функция на документа е засегната в случая. Това е така, защото е съдържанието на частния документ е опровергано посредством изготвен официален документ от полицейски орган в група "АМИС" на сектор отдел "Незаконна миграция" в отдел "Миграция"-СДВР.

Не води до друг извод преценката на свидетелските показания. Доколкото ответният административен орган е изложил твърдения за наличие на отрицателен факт – че подателят на жалбата не живее на декларирания от него адрес, на доказване в процеса подлежи реципрочният положителен факт и за установяване на същия бяха ангажирани показанията на св.П.. Според нормата на чл.164, ал.1, т.2 свидетелски показания са недопустими, когато се отнася за опровергаване съдържанието на официален документ. Точно това се домогваше да стори жалбоподателят посредством разпита на св.П.. При това положение не може да се приеме, че жалбоподателя е провел насрещно доказване, с което да установи тезата си, че живее на декларирания адрес.

Нещо повече, жалбоподателят представя като доказателство в полза на своята теза два договора за наем със собственика на жилището – Станул П., в които обаче не фигурира наемната цена. Това означава, че договорът следва да се характеризира като такъв за заем за послужване, който има за цел предоставяне на вещи безвъзмездно. От предоставения договор няма как да се направи извод, че С. Й. е живял на адреса, тъй като договорът има за цел да определи дължимите престации на двете страни. Предвид факта, че документът е частен, не е вписан в Имотния регистър и по него няма данни да са извършени каквито и да било престации, следва да се приеме, че самото съществуване на такъв договор не води до категоричен извод, че жалбоподателят живее на адреса, който е декларирал в своята молба.

Анализът на останалите документи, които жалбоподателят е представил, не води до друг извод. Първо, ангажиран е паспорт на куче №BG01VP597652 с транспондер номер 100237000180726. Издаването на паспорт на куче по смисъла на чл.174 от Закона за ветеринарномедицинската дейност е задължение на всеки собственик на куче, което е навършило 6-седмична възраст. Регистрацията включва деклариране на данни за собственика, кучето, както и поставяне на инжектируем транспондер. Издаването на такъв паспорт не може да служи за оборване на тезата на административния орган, тъй като самото деклариране на данни не е съпътствано с последваща проверка от официален орган, който да удостовери дали животното и собственикът му живеят на адреса, който са декларирали. Транспондерът не е GPS устройство и като такова не може да следи локацията на животното. То се използва за идентификация, като специален скенер изпраща радиосигнал до транспондера, който връща конкретен код, който е уникален за съответното животно. Това води до извод, че съществуването на такъв паспорт, както и естеството на технологията на самия транспондер, не са годно доказателствено средство, тъй като не предоставят сигурна информация дали жалбоподателят действително живее на посочения от него адрес. Подобни разсъждения могат да бъдат направени и по отношение на трудовия договор и застраховката на лицето, тъй като и при двете липсва проверка на данните, които той е посочил

при сключване на сделките.

Второ, представена е Декларация за вписване на обстоятелства в Книгата на ЕС. Обстоятелството, че С. Й. е деклариран в книгата на етажните собственици на блока, е настъпило след постановяване на обжалвания отказ. Всъщност към момента на проверката жалбоподателят не е бил заявен за вписване във въпросната книга. Нещо повече, в жалбата е развита тезата, че при първоначалното пребиваване Й. е живял на същия адрес, но през целия период на пребиваване не е направен опит да се впише в книгата на етажните собственици. Такъв има едва след проверка и постановен отказ от страна на органа. Предвид изложените факти и контекста на производството може да се направи извод, че декларирането на данните постфактум не е доказателство, че жалбоподателят е живял на декларирания адрес. ЗЧРБ в чл.10, ал.1, т.23 не прави разлика дали декларираните данни са, впоследствие съответстващи на действителното положение. Меродавен е моментът на постановяване на акта и към този момент това обстоятелство не е било декларирано. Тези разсъждения са достатъчни да оборят аргумента на жалбоподателя, но за пълнота на изложението следва да преценим дали декларирането на такъв факт в книгите води до действителна проверка от страна на дружеството, което ги води. Няма данни за наличие на такава процедура, а и липсват доказателства относно договора между дружеството и ЕС. Ако такава процедура е действително налице, следва тя да е обективирана в акт на извършващия проверката, с който да се посочи кога е извършена и какво е установено.

Трето, св.П. разказва за музикални изяви на жалбоподателя, и в тази връзка са предоставени рекламни плакати на концертите на жалбоподателя, както и награда на XXXII Международен конкурс за инструменталисти и композитори "Музиката и земята". Не е опровергано обстоятелството, че тези събития са се състояли и следва да се счита за доказано, че С. Й. се е намирал на територията на страната, когато са посочени датите на тези изяви. Това обаче не води до категоричен и необорим извод, че е живял на адреса, който е деклариран, тъй като участията в концерти и други подобни не са свързани с настоящия му адрес, а напротив – участие е възможно независимо на кой адрес се намира към момента на събитието. Предмет на спора не е дали жалбоподателят е пребивавал на територията на страната към момента на отказа, а дали декларираните данни, свързани с неговия адрес, са достоверни или не.

Съгласно разпоредбите на ЗУЕС всяка етажна собственост има общо събрание и управител. Не е предвидена хипотеза, в която ЕС няма органи на управление и следва да се счита, че домоуправителят Е. Г., който представлява етажната собственост, е дал обвързващи органа сведения, както е посочено в обжалвания акт.

Правилно издателят на отказа е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.23, предл. второ ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от него доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи.

Поради това заповедта е постановена при правилно приложение на материалния закон.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон. Ето защо отказът е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, Съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на молителя не са били налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Налага се изводът, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно поискано. За настоящата съдебна инстанция за осъществената защита от юрисконсулт, представил писмени бележки, се следва възнаграждение в минимален размер от 102,26 €, с левова равностойност 200 лв., изчислено съгласно чл.24, изр.първо от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. - ДВ, бр.53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 от Административнопроцесуалния кодекс, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Й., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Заповед рег.№ 513з-11581/01.10.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 201892/10.09.2025 г.

ОСЪЖДА С. Й., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 евро цента), с левова равностойност 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: